

Αγώνας για την αγάπη.

Ιερομόναχος Ιουστίνος.

Αγάπη.

Υπάρχουμε χάρις στην αγάπη· είμαστε ομοειδή προϊόντα της αγαθότητας του Πλάστη. Άρα οφείλει να μας διέπει η διφυής αγάπη, προς τον Κύριο και προς τον πλησίον. Και τις δυο αγάπες τις έχουμε εγγενείς· ανταποκρίνονται σφαιρικά στη φύση μας. Δεν είναι κάτι το άτοπο και το αυτοπικό η εντολή της διττής αγάπης, από όπου «όλος ο νόμος και οι προφήται κρέμανται» (Ματθ. 22.40). Εξάπαντος οι δύο αγάπες συνιστούν καίριους παράγοντες και άξονες της ζωής μας.

Συνοψίζει ένα πρωτοχριστιανικό κείμενο (Διδαχή 1.2): «Η οδός της ζωής είναι αυτή: Πρώτο ν' αγαπήσεις τον Θεό που σε έκανε, δεύτερο τον πλησίον σου σαν τον εαυτό σου». Δεν γίνεται διαφορετικά· «ουκ έστιν εκ του Θεού, και ο μη αγαπών τον αδελφόν αυτού» (Α' Ιω. 3.10).

«Εν τούτω γνώσονται πάντες [και οι άγγελοι και οι δαίμονες και οι άνθρωποι] ότι εμοί μαθηταί εστε, εάν αγάπην έχητε εν αλλήλοις», επεσήμανε ο Θεάνθρωπος (Ιω. 13.35). Το γνώρισμα των χριστιανών δεν είναι οι ρητορισμοί ούτε η σοφία ούτε καν οι θαυματουργίες – ιδιότητες που «γυαλίζουν» και θαμπώνουν – αλλά η ταπεινή αγάπη.

Συνάμα απογυμνώνονται και καταρρίπτονται τυχόν προφάσεις της ραθυμίας μας. Αν δηλαδή το ζητούμενο ήταν η υψηλή Θεολογία, μπορούσε κανείς να επικαλεσθεί νοητική αδυναμία ή αδυναμία ανωτέρων σπουδών· αν υπεράνθρωπες ασκήσεις, ήταν ενδεχόμενο να πρόβαλε βιολογική καχεξία κλπ. Για την αγάπη, που αποτελεί το άπαν των πιστών του Ιησού, δεν χρειάζονται εκπληκτικές ικανότητες· ισχύει να την

κατορθώσει ο καθένας μας ανεξαιρέτως, όλοι μας «αληθεύοντες δε [έχοντας αληθινή πίστη] εν αγάπη» (Εφ. 4.15). Χωρίς αγάπη δεν είμαστε τίποτε, έστω και αν έχουμε «πίστιν, ώστε όρη μεθιστάνειν».

«Κραταιά ως θάνατος αγάπη» (Άσμα 8.6). Εμείς φρονούμε ότι είναι πιο κραταιή από τον θάνατο. Πείθει όσους συνέλαβε στα θεία δίχτυα της να εκτίθενται σε κινδύνους όχι ενός κάποιου στιγμιαίου-ανωδύνου θανάτου, αλλά σε θανάτους φρικαλέους, σαν την καύση. Αγάπη έως θανάτου, μα και πέραν του θανάτου. Υπό μια τέτοια έποψη «η τελεία αγάπη έξω βάλλει τον φόβον» (Α΄ Ιω. 4.18).

Από την άλλη πλευρά δεν βαθμολογείται με άριστα η αναγκαστική προσφορά «αγάπης», έστω και αν περικλείει θυσία. Τούτο αποτελεί εξωτερικό μόνο φαινόμενο αγάπης. «Πρέπει να δείξω αγάπη και σεβασμό, να εξυπηρετήσω τους γονείς μου ή τον δάσκαλό μου ή τον προϊστάμενό μου».

Βέβαια αν δεν διαθέτουμε αυθόρμητη αγάπη, οφείλουμε να την ασκούμε έστω και με πίεση, πάντοτε όμως στοχεύοντας στο άνοιγμα της καρδιάς, στην έκχυση της αγάπης, αγάπης ιλαρής και με πληρότητα.

Αν η αγάπη παρουσιάζεται σαν κάτι το στενογραφικό, η αποκρυπτογράφησης της δίνει τις μερικότερες αρετές. Παραλλήλιστα μερικοί την αγάπη με δέσμη ακτίνων φωτός, τον παύλειο νου με πρίσμα και τις αρετές της με το ηλιακό φάσμα.

Αναλύει ο Παύλος: Ο «καρπός του Πνεύματός εστιν αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθωσύνη, πίστις, πραότης, εγκράτεια» (Γαλ. 5.22). Αν επισημανθεί ότι κάποιοι ερμηνευτές το «πίστις» το μεταφράζουν σε αξιοπιστία και ειλικρίνεια, τότε βλέπουμε ότι ο καρπός του Πνεύματος συναπαρτίζεται σχεδόν αποκλειστικά από τις «αγαπητικές» εξειδικεύσεις. Τελικά «ο καρπός του Πνεύματος» (και όχι «οι καρποί του Πνεύματος») είναι ένας: η αγάπη!

Τίθεται ωστόσο το εξής πρόβλημα: Καρπός του Πνεύματος εννοείται του Αγίου Πνεύματος ή του ανθρώπινου πνεύματος, της πνευματικότητας και του ενάρτου βίου;

Φρονούμε ότι δεν είμαστε εκτός πραγματικότητας δεχόμενοι ότι ο καρπός του Πνεύματος είναι καρπός συνεργίας Θεού και ανθρώπου. Αποτελεί και χάρισμα του Θεού και επίτευγμα του ανθρώπου. Ο Θεός δίνει στους πάντες – κατά το «πάντας ανθρώπους θέλει σωθήναι» (Α΄ Τιμ. 2.4) – ανάλογα ωστόσο με τη δεκτικότητα του καθενός, αν βέβαια διαθέτει δεκτικότητα. Τούτο το αξίωμα ισχύει για το σύνολο των αρετών.

Λοιπόν τι αγώνα κάνουμε και τι προϋποθέσεις προσφέρουμε για αγάπη, για να γίνουμε άξιοι να τη δεχθούμε και δυνατοί για να την κρατήσουμε. Απαιτείται υποδομή στην αρχή και αύξηση με εξωραϊσμό στη συνέχεια. Χτίζεις εσύ τους τοίχους και έπειτα έρχεται ο Θεός και συμπληρώνει με τον τιμεντοδοκό και την πλάκα. Χωρίς αυτά οι τοίχοι είναι υπόθεση λειψή και συνάμα επισφαλείς.

Η αγάπη άρα δωροδοτείται άνωθεν, μα όχι αιφνιδιαστικά! Δεν εισορμά ανύποπτα χωρίς εσύ να έχεις κοπιάσει, δεν είναι «ο από μηχανής Θεός». Η αγάπη είναι τέχνη. Πρέπει να μαθητεύσεις κοντά στον «παντεχνήμονα» Κύριο· και θα σου τη δώσει.

Αν σε κάθε επάγγελμα, ακόμη και στο πιο «πεζό» και τετριμμένο, είναι αναγκαία η θεωρία και η πράξη, έτσι και εδώ. Η ακριβής αγάπη είναι ακριβή τέχνη και δαπανηρή. Σου παραδίνεται όχι εύκολα και άνευ όρων, αλλά μετά από μόχθο πολυχρόνιας προσπάθειας· σου παραδίδεται ύστερα από μακρά στενή... πολιορκία!

Θα σπουδάσεις την αγάπη για να ανακαλύψεις τα μυστικά της, ν' ανοίξουν τα μάτια σου· και έπειτα θα την εξασκήσεις. Όσο μάλιστα θα την εξασκείς, τόσο και θα τη μαθαίνεις. Άμεσα εξασκείται με έργα αγάπης – έμμεσα με εκκοπή παθών. Πρέπει να ξέρεις να την αποκτήσεις και να την καρπωθείς.

Θ' αρχίσεις από τα μικρά, από το «ποτήριον ύδατος» (Μάρκ. 9.41), για να φθάσεις σταδιακά να δώσεις κάποτε και τη ζωή σου υπέρ του πλησίον, αν χρειαστεί. Θα ξεκινήσεις από τα εξωτερικά «να κάνεις αγάπη» για να καταλήξεις να ζεις την αγάπη.

Πόσο θ' αναβαθμιζόταν το επίπεδο συμβιώσεως μέσα στην οικογένεια, στην εργασία, στο περιβάλλον γενικά, αν γενικεύονταν τέτοιοι λεπτοί ευγενικοί τρόποι του τύπου «Σε παρακαλώ, κάνε αγάπη και εξυπηρέτησέ με».

Μη παραθεωρούμε την αξία των μικρών, για να στοχεύουμε τάχα στα μεγάλα. Τα άλματα στην πνευματική ζωή είναι αβέβαια και εγκυμονούν κινδύνους. Η σταθερή ανάβαση σκαλοπάτι-σκαλοπάτι είναι και πιο ασφαλής και πιο μόνιμη για τους πολλούς. Από τα μικρά ξεκινάμε, και όπου φθάσουμε· ο ένας στο άριστα, ο δεύτερος στο λίαν καλώς και ο καθυστερημένος στο καλώς. Αλλοίμονο αν δεν φθάσουμε ούτε εκεί, αν δεν «πιάσουμε» τη βάση.

Και τούτο όσο έχουμε τον καιρό αυτού του βίου, γιατί και αν ανοίξουν τα μάτια μετά θάνατο, και επιθυμήσουμε τότε μόλις να δώσουμε αγάπη, θα είναι άδικος κόπος.

«Εγώ δε [ο αββάς Ισαάκ] λέω, ότι οι κολαζόμενοι στη γέεννα μαστίζονται με το μαστίγιο της αγάπης. Και τι πικρός και σφοδρός είναι ο κολασμός της αγάπης! Τουτέστιν εκείνοι που αισθάνθηκαν ότι έφταιξαν στην αγάπη, έχουν μεγαλύτερη τιμωρία από κάθε ενδεχόμενη τιμωρία που φοβόνταν. Επειδή η λύπη της καρδιάς που προήλθε από την αγάπη της αμαρτίας είναι οξύτερη από κάθε τιμωρία. Γιατί είναι άτοπο να σκεφθεί κανείς ότι οι αμαρτωλοί στη γέεννα στερούνται την αγάπη του Θεού... Ενεργεί δε η αγάπη με τη δύναμή της κατά διπλό τρόπο: τους μεν αμαρτωλούς κολάζοντας, καθώς συμβαίνει και εδώ, που φίλος τιμωρεί φίλο [κινούμενος από αγάπη], τους δε τηρητές των προπόντων ευφραίνοντας. Και αυτή είναι κατά την αντίληψή μου η κόλαση στη γέεννα: η μεταμέλεια (Ασκητικά, Λόγος 84 Περί της θέας της των ασωμάτων φύσεως... Έκδ. Ιωακείμ Σπετσιέρη σελ. 326-327).

Ρηξικέλευθες εισηγήσεις ερμηνευτικές της Κολάσεως!

Ιερομόναχος Ιουστίνος.

Πηγή : <https://www.pemptousia.gr/>